et tohhiwad omma loaga põrsad olla. Kas nisugguse melega meie rahwas suremas tundmisses rutto eddasi lähhäb? Kassin kül. Toido ja likumisse läbbi kossub innimesse ihho rammo, luggemisse ning mõnda näggemisse läbbi temma hinge rammo. Pudub essimenne, jääb ta ihhokaswo kinni, pudub teine, jääb ta waim pimmedaks ja nürriks. Weis ei mõista munna-kogist egga rummal ramatutest luggu piddada. Temma melest on keige alwem ramat keige parrem, nago sedda Kalendrist name. Tulleb „Postimees" ehk mõnni mu ja ütleb, et Eestirahwa seas weel palio rummalust ja pimmedust, ebbausko ja winaorjust leida, siis on mitmel mokkad wingus ning ei tahha töeks tunnistada, mis ommeti tõssi on. Kust tulleb se? Ei kuskilt mujalt, kui sest, et rahwas nähhes ei näe ja kuuldes ei mõista. Sellepärrast siis ka seitungi hinda kegi mu ei tahha kullutada, kui need keige terrasemad. — Oh, et meie rahwas ka ükskord hakkaksid arro sama, et nenda tuimalt parremad päwad ei peäse tullema. Peaks nad ommeti ükskord surema hole ja mõistussega luggema hakkama, mis neile saggedaste tõssise wennalikko armastussega kirjutakse!

Kirriko käimisega, kus nad taewa manna peaksid korjama, ep olle ka parremat luggu. Eks olle weel nenda, et mitmed ei tulle muul aial kirriko, kui omma laua-korral? Sesuggune ei tulle siis ka mitte Jummala au ja omma hinge õnnistusse, waid agga „korra pärrast", et mitte maenitsusse egga trahwi alla ei langeks. On se nüüd ristiiunimesse wiis? Tenib se õiete Jummalat, kes sedda agga kässo järrele muido korrapärrast teeb ja mitte lapselikkust armastusest? Ei töeste mitte. Parrako on meie rahwa seas ka weel neid küllalt leida, kel pühhapääw enne lõunat suur tö-rut ja pärrast lõunat nisamma suur kõrtso-rut tagga on, kuhho mõnni kord 3 päwa weddelema jääb, kunni nälg tedda koio aiab. — Ka kirriko sees ei pea ennast mitto ausal kombel üllesse. Jutlusse aial lobbisewad ehk tukku-